

РЕШЕНИЕ

№ 629

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-І, в закрито заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивайло Димитров

Членове: Валентин Т. Борисов
Даниела П. Попова

като разгледа докладваното от Ивайло Димитров Въззивно гражданско дело № 20211100511555 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 463 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от длъжника В. Л.Г. по изпълнително дело №20118440400528 на ЧСИ С.Я.П., рег. №844 на КЧСИ, срещу протокол за разпределение от 23.07.2021 г.

В жалбата са изложени оплаквания, че сумата, която подлежи на разпределение, е несеквестрируема. Длъжникът оспорва отразеното в протокола, че сумата от 9903,89 лева е постъпила чрез доброволно плащане, тъй като е принудително удържана от работодателя Поделение „Управление на движението на влаковете и гаровата дейност - София“, въз основа на запорно съобщение. Сочи, че същата е начислена от работодателя на служителя, настоящ жалбоподател, като обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, поради което не се включвала в обхвата на наложения запор поради нейната несеквестрируемост. Поддържа, че по смисъла на Кодекса на труда обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ не е трудово възнаграждение, а парично обезщетение, като процесуалните норми на чл. 446 и чл. 446а от ГПК предвиждат изрично определени вземания на длъжника за несеквестрируеми, включително и обезщетенията и тъй като се касаело за императивни разпоредби, то същите не следвало да се тълкуват разширително. По изложените съображения се иска отмяна на извършеното разпределение и възстановяване на процесната сума.

Взискателят по изпълнителното дело „ЕОС М.“ ЕООД изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че граматическото и логическо тълкуване на нормата на чл. 446 ГПК налага извод, че различните обезщетения по КТ не попадат в обхвата на

несеквестируем доход.

Взискателят „ЕКС Д.М.“ ЕООД не е изразил становище в законоустановения срок.

Частен съдебен изпълнител С.Я. е депозирал мотиви по извършените от него изпълнителни действия, в които е изложил становище за неоснователност на жалбата, тъй като сумата, предмет на разпределението, е секвестируема и същата е била законосъобразно разпределена между взискателите.

Жалбата е подадена в законоустановения тридневен срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима. Възражението на жалбоподателя за несеквестируемост на разпределената сума е основание, което също обуславя разглеждането по съществото на жалбата - аргумент от мотивите към т. 1 от ТР № 2/26.06.2015 г., по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът като съобрази доводите на страните и приложените по делото доказателства, намира жалбата за неоснователна. Съображенията за това са следните:

Изпълнително дело № 20118440400528 е образувано срещу длъжника В. Л.Г., въз основа на изпълнителен лист 21.12.2010 г., издаден от СРС, 42 състав въз основа на молба от взискателя „О.Б.Б.“ АД за сумата от 7824,56 лв. – главница, 587,21 лв. – договорна лихва, 491,96 лв. – наказателна лихва, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.10.2010 г. и 669,60 лв. – присъдени разноски. С разпореждане от 12.02.2018 г. на мястото на „О.Б.Б.“ АД като взискател по делото е конституирано „ЕОС М.“ ЕООД.

Към изп. дело № 20118440400528 са присъединени за събиране, по молба на „ЕКС Д.М.“ ЕООД и въз основа на издадено удостоверение на осн. чл. 456 от ГПК от ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, вземания в общ размер на 3740,44 лв., от които 1169,95 лв. – главница, ведно със законната лихва, начислена от 17.04.2015 г. до 18.08.2020 г., в размер на 633,94 лв.; 1930,55 лв. – неолихвяеми вземания; 6 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

Безпротиворечиво по делото е обстоятелството, че във връзка с наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника в Национална компания „Ж.И.“ УДВГД работодателят е превел на 25.06.2021 г. по сметката на ЧСИ сумата в размер на 9903,89 лв., представляваща обезщетение получено от В. Л.Г. по реда на чл. 222, ал. 3 от КТ.

На 23.07.2021 г. на страните в изпълнителното производство е предявен протокол за разпределение на горепосочената сума, връчено на същата дата на пълномощника на длъжника - адв. И.Я.. Поради недостатъчност на постъпилата сума за удовлетворяване на всички задължения и с оглед характера на вземанията като хирографарни сумата е разпределена, както следва:

На основание чл. 83 ЗЧСИ и ТТРЗЧСИ са определени разноски по съдебното изпълнение: т. 26 ТТР ЗЧСИ сумата от 767,68 лева с ДДС; и 1,20 лева - дължима банкова комисионна за извършване на преводите по настоящото разпределение.

Остатъкът от 9135,01 лева е разпределен на осн. чл. 460 ГПК във вр.с. чл. 136 ЗЗД, между взискателите по съразмерност:

- 2180,58 лева за „ЕОС М.“ ЕООД - договорни лихви по изпълнителен лист по изп. дело № 20118440400528 - изцяло погасени;

- 1591,99 лева за вискателя „ЕКС Д.М.“ ЕООД - мораторни лихви по присъединено удостоверение - изцяло погасени;

- 37,32 лева за вискателя „ЕОС М.“ ЕООД - текуща законна лихва изцяло погасена към 23.07.2021 г

- 109,85 лева на вискателя „ЕКС Д.М.“ ЕООД – текуща законна лихва изцяло погасена към 23.07.2021 г.

- 4806,72 лева за вискателя „ЕОС М.“ ЕООД - главница по изпълнителния лист - частично погасена към 23.07.2021 г., като остава дължима главница 3096,71 лева;

- 300,55 лева на вискателя „ЕКС Д.М.“ ЕООД – главница по изпълнителен лист по присъединено удостоверение - частично погасена към 23.07.2021 г., като остава дължима главница от 869,40 лева;

Предпоставките за извършване на разпределение, съгласно чл. 460 ГПК, са: 1) по делото да е събрана сума от ЧСИ; 2) наличие на повече от един вискател; 3) недостатъчност на сумата за удовлетворяване на вземанията на всички вискатели.

Основният спорен между страните въпрос е дали сумата от 9903,89 лв., предмет на разпределението, представляваща изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, несеквестрируема.

Несеквестрируемостта е отклонение от въведеното с чл. 133 от ЗЗД правило, че цялото имущество на длъжника служи за удовлетворяване на кредитора му. В чл. 446 и чл. 446а от ГПК законодателят е предвидил като част от несеквестрируемото длъжниково имущество вземанията му за трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия над определен размер над минималната работна заплата, а също така и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт. Тя има социален характер и цели да осигури на длъжника – физическо лице минимални материални и парични средства за живот.

В правната теория се приема, че трудовото възнаграждение представлява паричен израз на стойността на работната сила и отдаването □ на работодателя задължава последният да я овъзмезди чрез парично плащане. Характеристика на трудовото възнаграждение е алиментното му предназначение - да послужи за издръжката на работника или служителя и на членовете на неговото семейство. В раздел 10 от Кодекса на труда са уредени редът и размерите на различни по вид плащания по трудовото правоотношение, нямащи характера на трудово възнаграждение, и означени под общото наименование „обезщетения“. Те имат разнородна правна същност, като обособяват различни по вид групи плащания: компенсационни - възмездяващи извършени от работника или служителя разходи при изпълнение на възложената му работа (чл. 215. 216 КТ); плащания, при които рискът от

непредоставяне на работната сила по закон е прехвърлен върху работодателя (чл. 217, 218, 219КТ); такива за вреди, причинени на работника или служителя при или по повод изпълнение на неговата служба; т. нар. „гратификационни“ плащания при прекратяване на трудовото правоотношение (чл. 225, ал. 3 КТ).

Предвид гореизложеното, процесната сума, предмет на разпределението, преведена от работодателя на длъжника като плащане по чл. 222, ал. 3 от КТ, безспорно няма характера на трудово възнаграждение по смисъла на чл. 446 от ГПК, тъй като не представлява полагащо се на служителя вземане по повод отдадената от него работна сила, включително няма алиментно предназначение.

Както в правната теория, така и в съдебната практика е прието, че обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ е от категорията на т. нар. „гратификационни“ плащания, изразяващи благодарността на работодателя спрямо работника или служителя, придобил право на пенсия, за продължителната му работа (така и решение № 140 от 18.01.2019 г. по гр. д. № 2809/2017 г., III г. о. на ВКС). Когато придобитият при един и същ работодател трудов стаж е над 20 години, визираната норма предвижда това плащане да е в по-голям размер, защото по характера си то изразява признателността на работодателя към излизания в пенсия за неговия принос и лоялност, засвидетелствани с продължителната работа. В този смисъл, макар и да е посочено в разпоредбата като „обезщетение“, това плащане няма никакъв обезщетителен характер, доколкото не репарира вреди, понесени от работника или служителя посредством ангажиране имуществената отговорност на работодателя; не представлява алтернативно плащане на трудовото възнаграждение под формата на обезщетение по общественото осигуряване в хипотезата на временна неработоспособност; нито овъзмездява работника или служителя за сторени разходи при или по повод изпълнение на работата му или е предназначено да го осигури материално за известен период след прекратяване на трудовото правоотношение (чл. 222, ал. 1 и 2 КТ).

Както се посочи, плащане по чл. 222, ал. 3 КТ е изцяло благодарствено и по своята същност е своеобразна награда за работника и служителя за службата му при работодателя, поради което е изключено същото да служи като обезщетение. Нещо повече, то се дължи наред с придобитото право на пенсия, която замества функцията на трудовото възнаграждение да осигури парични средства за живеене на лицето. Ето защо и настоящият състав намира, че процесното вземане няма характера на обезщетение и не попада в хипотеза на несеквестрируемост, предвидена по чл. 446а КТ, поради което се явява част от имуществото на длъжника по чл. 133 ЗЗД, предназначено за удовлетворяване паричните притезания на неговите кредитори.

При извършената служебна проверка съдът намира за правилно извършеното разпределение на постъпилата сума съобразно предвидения в чл. 136 ЗЗД ред на привилегии.

Предвид горните съображения жалбата на В. Л.Г. срещу извършеното разпределение на сума 9903,89 лева с протокол за предявяване на разпределение от 23.07.2021 г. по и. д.

№20118440400528 на ЧСИ С.Я.П., рег. №844 на КЧСИ, се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба, подадена от длъжника В. Л.Г. по изпълнително дело №20118440400528 на ЧСИ С.Я.П., рег. №844 на КЧСИ, срещу протокол за разпределение от 23.07.2021 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____